

UNU | 66 ORE, 52 MINUTE

Graffiti obscen.

Ferestre sparte.

Marca celor de la Human Crew, logoul lor, împreună cu avertismente către mutanți să se care.

În depărtare, în capul străzii, mult prea departe pentru ca Sam să alerge după ei, niște puști de vreo zece ani, poate nici măcar atât. Abia se vedeau în lumina falsei luni. Doar contururi. Puștii pasau o sticlă de la unul la altul, trăgând fiecare câte o dușcă și clătinându-se pe picioare.

Iarba creștea peste tot. Buruienile se forțau să-și scoată capul printre crăpăturile străzii. Gunoi: pungi de chipsuri, inele de la cutiile de bere, pungi de plastic de la supermarket, foi de hârtie, răspândite fără nici un Dumnezeu, haine, câte un papuc, ambalaje de hamburgeri, jucării stricate, sticle sparte și cutii de suc strivite – orice nu se putea mânca de fapt – formau colecții colorate, adunate aiurea, peste tot. Erau rămășițele amare ale unor vremuri mai bune.

Întuneric atât de adânc, încât, în vremurile de demult, ar fi trebuit să te izolezi în sălbăticie ca să poți experimenta ceva asemănător.

Nici o lumină pe veranda vreunei case sau pe vreo stradă. Nu mai exista curent electric. Poate pentru totdeauna.

Nimeni nu mai irosea nici o baterie. Iar acestea erau puține și nu se mai găseau așa ușor.

Și nici nu erau mulți care să ardă lumânări sau să dea foc la gu-
noaiele din tomberoane. Nu după incendiul care distrusese până la
temelie trei case, și un copil suferise arsuri așa de grave încât
Lanei, Tămăduitoarea, îi luase jumătate de zi să-l vindece.

Presiune la apă nu era. Nu ieșea nimic nici din hidranți. Nu se
putea face nimic în privința focului; nu puteai decât să stai să pri-
vești cum ardea și să te ferești din calea lui.

Perdido Beach, California.

Sau, mă rog, fusese cândva în California.

Acum era Perdido Beach, FAYZ. Unde-o fi fost sau ce-o fi fost,
sau de ce-o fi fost așa, nu contează.

Sam avea puterea de a crea lumină. Putea s-o propulseze din
mâini în jeturi ucigătoare. Sau putea forma globuri de lumină per-
sistentă, care rămâneau suspendate în aer ca niște felinare. Ca un
fulger într-o sticlă. Dar nu multă lume voia luminile lui Sam, ceea
ce copiii numeau *Samma-Sori*. Zil Sperry, liderul celor de la Human
Crew, le interzisese oamenilor lui să accepte luminile. Cei mai mulți
dintre normali se conformaseră. Iar unii ciudați nu voiau o reclamă
mare, luminoasă care să arate tuturor cine și ce erau.

Frica se răspândise. Ca o ciumă. Sărea de la om la om.

Oamenii stăteau pe întuneric, înfricoșați. Mereu înfricoșați.

Sam se afla în partea de est a orașului, în zona periculoasă, pe
care Zil o declarase interzisă ciudaților. Trebuia să-și ridice steagul,
să demonstreze că încă mai deținea controlul. Să arate că nu avea să
fie intimidat de campania de teroare a lui Zil.

Copiii aveau nevoie să știe asta. Aveau nevoie să vadă că ci-
neva încă îi mai proteja. Acel cineva era *el*.

Nu dorise rolul acesta, îi rezistase, dar n-avusese încotro. Iar el
era hotărât să-l ducă la bun sfârșit. De fiecare dată când lăsase garda
jos, când își pierduse concentrarea, când încercase să trăiască o alt-
fel de viață, ceva îngrozitor se întâmplase.

Așa că acum patrula pe străzi la două dimineața, gata de orice.
Pentru orice eventualitate.

Sam se plimba de-a lungul coastei. Nimeni nu făcea surf, evident.
Nu mai era cazul. Vremea nu mai exista, nici bună, nici rea. Pacifi-
cul nu se mai înfoia maiestuos, ca să se spargă în torente magnifice
de spumă peste plajele din Perdido Beach.

Despre surf se mai vorbea câteodată în șoaptă. \$\$\$\$. \$\$\$\$. \$\$\$\$. Mai
bine decât deloc. Dar nu cu mult.

Se îndrepta spre Clifftop, hotelul, actualmente reședința Lanei.
Zil o lăsase în pace. Mutantă sau nu, nimeni nu își măsura forțele cu
Tămăduitoarea.

Clifftop era exact la limita zidului FAYZ, sfârșitul zonei de care
răspundea Sam, ultima parte a rondului pe care îl avea de făcut.

Cineva venea spre el. Sam se încordă, temându-se de ce era
mai rău. Nici nu mai încăpea îndoială că Zil îl voia mort. Și acolo –
undeva – la fel și Caine, fratele său vitreg. Caine îi venise serios în
ajutor la distrugerea gaiafagului și a psihopatului Drake Merwin.
Dar Sam nu se amăgea singur că fratele său, Caine, s-ar fi schim-
bat. Dacă încă mai trăia, aveau să se reîntâlnească.

Și Dumnezeu mai știa ce alte orori îl așteptau în noaptea târzie –
umane sau nu. În întunericul munților, în peșterile negre, în deșert,
în pădurea dinspre nord. În oceanul mult prea liniștit.

FAYZ-ul nu se potolea niciodată.

Dar de data asta era doar o simplă fată.

– Sunt eu, Sinder, spuse o voce și Sam se relaxă.

– Care-i treaba, Sinder? Cam târziu, nu?

Era din gașca copiilor Goth, o fată cumsecade, care reușea
într-o bună măsură să nu se implice în variile războaie care se dez-
lănțuiau în interiorul barierei FAYZ.

– Mă bucur că am dat peste tine, spuse Sinder. Fata avea într-o
mână o țevă de oțel, cu mânerul înfășurat în bandă izolatoare. Ni-
meni nu umbla prin oraș fără o armă, mai ales noaptea.

– Ești OK? Ai mâncat?

Acesta era salutul standard. Nu „Ce mai faci?” Ci „Ai mâncat?”

– Da, ne descurcăm, răspuse Sinder. Pielea ei străvezie o făcea să pară foarte tânără și vulnerabilă. Desigur, țeava din mână, unghiile negre și cuțitul de bucătărie prins de curea o făceau să nu mai pară chiar așa de blândă.

– Ascultă, Sam. Eu nu sunt cineva care, știi tu, vrea să-i părăscă pe alții sau... mă rog, începu Sinder.

Părea stânjenită.

– Știi asta, răspuse el.

Aștepta.

– E vorba despre Orsay, zise Sinder și se uită peste umăr, cu o mină vinovată. Știi, eu mai stau de vorbă cu ea câteodată. În mare, e o tipă mișto. Chiar interesantă, într-un fel.

– Mda.

– În mare.

– Aha.

– Dar, știi, poate că e și oarecum ciudată. Sinder zâmbi jalnic. Eu vorbesc!

Sam aștepta. Auzise sunetul unei sticle făcute țândări și râsete ascuțite undeva în spatele lui, în depărtare. Erau puștii care acum aruncau sticlele goale de băutură. Un băiat pe nume K.B. fusese găsit mort cu o sticlă de votcă în mână.

– În fine, Orsay e la barieră.

– La barieră?

– Pe plajă, lângă zid. Ea, cum să zic, ea crede că... Vorbește tu cu ea, OK? Numai să nu-i spui că eu ți-am zis. OK?

– Vrei să-mi spui că e acolo la ora asta? E două noaptea.

– Ăla e momentul în care o fac. Nu vor ca Zil sau... sau ca tu să le dai bătăi de cap. Știi bucata aia unde zidul coboară de la Clifftop până pe plajă? Stâncile alea de-acolo? Acolo e. Nu e singură. Mai sunt și alți puști.

Sam simți un fior neplăcut pe șira spinării. În ultimele luni, dezvoltase un instinct destul de puternic, care îi permitea să simtă pericolul. Acum îl simțea din plin.

– OK, am să verific.

– Da. Bun.

– Noapte bună, Sinder! Ai grijă.

O lăsă acolo și continuă să meargă, întrebându-se ce nebunie sau ce pericol îl aștepta de data aceasta. Urcă pe cărarea care ducea dincolo de Clifftop. Aruncă o privire spre balconul Lanei.

Patrick, labradorul Lanei, trebuie să-l fi auzit, pentru că lătră scurt, ascuțit.

– Sunt doar eu, Patrick, spuse Sam.

În FAYZ nu mai rămăseseră decât foarte puțini câini și pisici. Patrick nu ajunsese tocăniță pentru că era câinele Tămăduitoarei. Acesta fusese singurul motiv.

Din vârful stâncii, Sam privi în jos. I se păru că distinge câțiva oameni pe stânci, tocmai acolo, în zona unde valurile se spărgeau pe mal, unde numai valuri nu mai erau. Erau stânci mari, considerate periculoase încă de pe vremea când Sam își lua placa de surf și se ducea cu Quinn să aștepte unul mare.

Sam nu avea nevoie de lumină ca să coboare până acolo. Ar fi putut s-o facă și cu ochii închiși. Înainte o făcuse cărând tot echipamentul după el.

Pe măsură ce se apropia de nisip, începea să audă voci. Una vorbea, cealaltă plângea.

Bariera FAYZ-ului – impenetrabilă, impermeabilă, cutremurătoare, care definea limitele zonei – strălucea aproape imperceptibil. Nu era nici măcar o strălucire propriu-zis, ci o sugestie de transparență. Cenușie, fără viață.

Un mic foc de tabără ardea pe plajă, aruncând o lumină portocalie peste un cerc mic de nisip, stânci și apă.

Nimeni nu-l observase pe Sam apropiindu-se. Așa că avuse timp să identifice măcar șase puști care se aflau acolo. Francis, Cigar, D-Con și încă vreo câțiva, inclusiv Orsay.

– Am văzut ceva... începu Orsay.

– Povestește-mi despre mama mea, țipă cineva.

Orsay își ridică mâna, într-un gest calm.

– Vă rog. Voi face tot posibilul să intru în contact cu familiile voastre.

– Orsay nu e un telefon mobil, sări ca arsă fetița cu părul negru de lângă Orsay. Este foarte dureros pentru Profetă să ia contact cu bariera. Lăsați-o în pace. Și luați aminte la ce vă spune.

Sam își miși ochii, neputând să-și dea seama cine e fata cu părul negru din lumina tremurândă a focului de tabără. Vreo prietenă de-a lui Orsay? Sam crezuse că știa fiecare puști din FAYZ.

– Ia-o de la capăt, Profetă, spuse fata cu părul negru.

– Îți mulțumesc, Nerezza, răspunse Orsay.

Sam clătină din cap, uimit. Nu numai că nu știa că Orsay se ocupa cu asta, dar nu știa nici că își făcuse rost de o asistentă personală. Fata asta, Nerezza, nu era cineva cunoscut.

– Am văzut ceva... spuse Orsay din nou și ezită, ca și cum se aștepta să fie întreruptă. O viziune.

Afirmația ei declanșă un murmur. Sau poate nu era decât oftatul apei care lovea ușor nisipul.

– În viziunea mea i-am văzut pe toți copiii din FAYZ, pe cei mai mari, dar și pe cei mai mici. I-am văzut stând în vârful stâncii.

Fiecare cap se ridică în direcția stâncii. Sam se aplecă să nu fie văzut, apoi se simți aiurea: întunericul îl proteja oricum.

– Copiii din FAYZ, *prizonierii* din FAYZ, priveau un apus de soare. Un apus atât de frumos! Mai roșu și mai viu decât orice ați văzut vreodată în viața voastră. Părea să fie transpusă de propria viziune. Ce răsărit roșu!

Toate privirile erau ațintite din nou asupra lui Orsay. Mica adunare nu scotea nici un sunet.

– Un răsărit roșu. Copiii priveau cu toții soarele roșu. Dar, în spatele lor, un diavol. Un demon. Orsay se înfioră și-și feri privirea ca și cum nu ar fi putut să privească acea creatură. Apoi copiii își dădură seama că, în soarele roșu, erau toți cei din familiile lor, cu mâinile întinse, așteptându-i. Mame și tați. Toți uniți și toți aprinși

de dor și dragoste. Așteptând cu nerăbdare să-și primească înapoi acasă copiii.

– Îți mulțumim, Profetă! spuse Nerezza.

– Ei așteaptă... continuă Orsay. Apoi își ridică o mână, fluturând-o spre barieră: Dincolo de zid. Dincolo de apus.

Ea se lăsă greu la pământ, ca o marionetă căreia îi fuseseră tăiate sforile. Rămase acolo o vreme, chircită, cu palmele în sus, pe genunchi, cu capul plecat.

Apoi însă, cu un zâmbet nesigur, se ridică în picioare.

– Sunt gata, spuse Orsay.

Își lipi palma de zidul FAYZ-ului. Sam tresări. Știa din proprie experiență cât de dureros putea să fie. Era ca și cum ai apuca în mână un cablu electric neizolat. Nu te rănea în nici un fel, dar durerea îngrozitor.

Chipul îngust al lui Orsay era boțit de durere. Dar, când începu să vorbească, vocea îi era clară, netulburată. Ca și cum ar fi citit un poem.

– Ea te visează pe tine, Bradley, spuse Orsay.

Bradley era adevăratul nume al lui Cigar.

– Te visează pe tine... ești la... la Knott's Berry Farm¹. Ți-e frică să te urci în carusel... Își aduce aminte cum încercai să fii curajos... Mamei tale îi este dor de tine.

Cigar începu să plângă înăbușit. Purta o armă pe care și-o făcuse singur, o sabie laser de jucărie, din plastic, cu tăiș dublu, din lame de ras, lipite la capătul ei. Părul îi era prins la spate într-o coadă de cal, legată cu un elastic.

– Ea știe... știe că ești aici... Știe... și vrea să te duci la ea...

– Nu pot, gemu Cigar și asistenta lui Orsay, oricine ar fi fost, îl cuprinse de după umeri încercând să-l liniștească.

– ... Când va veni vremea... spuse Orsay.

– Când? suspină Cigar.

¹ Parc de distracții în California (n.tr.)